

ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΟΥ ΦΩΤΙΖΕΙ...

Το πανεπιστήμιο είναι ο χώρος όπου διεκπεραιώνεται το τελευταίο στάδιο της εκπαιδευτικής διαδικασίας η οποία επιβάλλεται σε κάθε άτομο από τα πρώτα χρόνια της ζωής του. Χαράσσεται στη μνήμη των περισσότερων ως ένας εγκλωβισμός στο χώρο της αίθουσας «διδασκαλίας», ως ένας εξαναγκασμός που καταλαμβάνει **βίαια** το χρόνο, μετατρέποντάς τον σε «διδασκτικές» ώρες απόλυτης πλήξης. Το κύριο στοιχείο της, είναι η εσωτερίκευση συγκεκριμένων ηθικών αξιών και συμπεριφορών ώστε να εξασφαλιστεί η ένταξη στην ιεραρχία και η υποταγή στο νόμο. Η διαδικασία αυτή περιλαμβάνει τη σταδιακή εξοικείωση των εκπαιδευόμενων με την εξουσία του εκπαιδευτή, τη συνεχή αξιολόγηση με την ανάλογη κατανομή προνομίων (βαθμών), το βομβαρδισμό με κατά βάση άσχετες με τη ζωή πληροφορίες σε συνδυασμό με κρατική προπαγάνδα και τη **βίαιη** εκπαιθάρχηση όσων δεν μπορούν ή δεν επιθυμούν να υποταχθούν. Στόχος του εκπαιδευτικού μηχανισμού του κράτους, ο εφοδιασμός του καπιταλιστικού συστήματος με υπάκουες παραγωγικές μονάδες, υπηκόους του νόμου.

Πρόκειται για ένα θεσμό που λειτουργεί ως αναπαραγωγικό όργανο του συστήματος κυριαρχίας, του συμπλέγματος κράτους και καπιταλισμού με βασικό μοτίβο την ιεραρχική σχέση, δηλαδή τη σχέση εργαζόμενου-εργοδότη, αφεντικού-δούλου, κράτους-υπηκόων, εκπαιδευτή-εκπαιδευόμενου, ηγέτη-οπαδού, ινδάλματος-θεατή. Αυτή η αλλοτρίωση της ανθρωπίνης κοινωνικής σχέσης αποβαίνει **βίαιη** και καταπιεστική, είτε η **βία** ασκείται μέσω της εργασιακής εκμετάλλευσης, είτε μέσω κρατικής καταστολής απαραίτητης για τη διασφάλιση των όρων επιβολής, είτε μέσω της παραμορφωτικής εκπαίδευσης, είτε μέσω του ετεροκαθορισμού (ανελευθερία). Οι ακραίες εκφάνσεις της **βίας** της εξουσίας δεν είναι δυνατόν να συγκαλυφθούν: οι βομβαρδισμοί των επεκτατικών πολέμων των κρατών, οι χιλιάδες θάνατοι από την πείνα, τα ναρκωτικά και η τηλεοπτική αποχαύνωση.

Σχετικά με την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση:

Με τη **βία** φυσικά επιχειρούν οι διαχειριστές της κρατικής εξουσίας να επιβάλλουν την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση δυσχεραίνοντας τις συνθήκες επιβίωσης ενός μεγάλου κοινωνικού κομματιού, έστω κάποιων αλλαγών στη νομοθεσία: η ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων είναι ένας ελιγμός προκειμένου να αντεπεξέλθει ο εκπαιδευτικός μηχανισμός στον αναδιαρθρωμένο καπιταλισμό, ενώ η εντατικοποίηση των σπουδών είναι κομμάτι ενός σχεδίου που προωθείται εδώ και δεκαετίες από το ελληνικό κράτος με στόχο την ολοκληρωτική καθυπόταξη όσων υφίστανται την εκπαίδευση. Το σχέδιο αυτό περιελάμβανε τη μεταρρύθμιση επί υπουργού Κοντογιαννόπουλου η οποία αναχαιτίστηκε από τα περίφημα οδοφράγματα του '91, καθώς και τις μεταρρυθμίσεις επί υπουργού Αρσένη το '98 που αντιμετώπισε αξιόλογες κοινωνικές αντιστάσεις κυρίως από τους μαθητές.

Οι φοιτητικοί αγώνες:

Η κυριαρχία δεν καταφέρνει να εξασφαλίζει τη συναίνεση στους σχεδιασμούς της και παρά τη διάχυτη αλλοτρίωση αναδύονται ρωγμές αμφισβήτησης και

ανυποταξίας συγκροτώντας κοινωνικές αντιστάσεις. Οι καταλήψεις των σχολών σαμποτάρουν αποτελεσματικά την εκπαιδευτική διαδικασία απελευθερώνοντας χώρο και χρόνο, οι πορείες αποτελούν σημείο συνάντησης αγωνιζόμενων ανθρώπων και οι συγκρούσεις αναδεικνύουν την εξεγερτική τους διάθεση.

Μία σύντομη κριτική:

Όμως όποιος δεν εθελουφλεί, δεν μπορεί να αρκεστεί σε μία εξιδανικευμένη εικόνα της κατάστασης.

Τα συνθήματα που κυριαρχούν όπως το «δημόσια δωρεάν παιδεία» καταδεικνύουν την έλλειψη ριζοσπαστικής κριτικής σκέψης που θα απέρριπτε συλλήβδην το δικαίωμα ου κράτους να καλουπώνει τους ανθρώπους, ενώ τα «πτυχία με αξία» είναι ουσιαστικά περισσότερα προνόμια εν συγκρίσει με τους ανειδίκευτους εργάτες και όχι επιθυμία για κατάργηση της κοινωνικής ανισότητας, πρόκειται δηλαδή καθαρά συντεχνιακό αίτημα. Λίγες είναι οι κραυγές για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση από το σύστημα κυριαρχίας.

Εξόφθαλμη είναι η αναπαραγωγή της ιεραρχίας στο εσωτερικό των αγώνων με τους φοιτητοπατέρες και τα κόμματα να προσπαθούν να ηγεμονεύσουν και να οικειοποιηθούν (κοινώς να καπελώσουν) ενώ εντυπωσιάζει η εθελούσια υποταγή των εθισμένων στην ιεραρχία. Όσον αφορά τις εκθειασμένες γενικές συνελεύσεις, δεν μπορεί κανείς να κρίνει ότι λειτουργούν ως πεδία μικροπολιτικών αντιπαραθέσεων μεταξύ κομμάτων ή κομματιδίων και όχι πεδίο ζύμωσης όπως εύγλωττα παρουσιάζονται, ενώ ως θεσμός του καθεστώτος δεν μπορούν παρά να το αναπαράγουν. Μόνο τα κύτταρα αναρχικής οργάνωσης έξω από το ισχύον δημοκρατικό καθεστώς που έχει την τάση να εξοντώνει τα πάντα μέσω της αφομοίωσης, μπορούν να εξελιχθούν στην απειλή για το σύστημα εξουσίας.

Θλιβερό είναι οι πορείες να πάσχουν από έλλειψη δυναμισμού και να φαντάζουν ψηφοθηρικές επιδείξεις δύναμης, ενώ οι καταδίκες των συγκρουσιακών πρακτικών από τους αυτόκλητους αντιπροσώπους στα ΜΜΕ καταδεικνύουν έναν εγκλωβισμό σε λογικές συνδιαλλαγής και σεβασμού της αστικοδημοκρατικής νομιμότητας που συνεπάγεται την αποδοχή του μονοπωλίου της **βίας** της εξουσίας.

Η εξέγερση:

Όσοι επιλέγουν να συγκρουστούν με τα ΜΑΤ ή να πυρπολήσουν υποκαταστήματα τραπεζών και πολυεθνικών δεν είναι ούτε καταστροφολάγνοι ούτε αρέσκοι στη **βία**, όπως στριγκλίζουν τα ΜΜΕ ως όργανα προπαγάνδας του κράτους. Οι πρακτικές αυτές αναδεικνύουν μία πηγαία εξεγερτική διάθεση και αποτελούν την αντίρροπη δύναμη στη **βία** των κυρίαρχων, είναι δηλαδή αντι**βία**. Η άσκηση αντιβίας σε μία διαδήλωση από πλευράς κάποιων διαδηλωτών δημιουργεί συνθήκες έμπρακτης ρήξης και αντιπαραθέσης με το καθεστώς προκαλώντας την κατάρρευση του κοινωνικού προσώπου του κράτους ανοίγοντας δρόμους αμφισβήτησης και συνειδητοποίησης. Κάθε σύγκρουση που εκδηλώνεται σε μία πορεία αναζωπύρνωει τον πολύμορφο κοινωνικό πόλεμο, τον πόλεμο που διεξάγουν με όλα τα μέσα οι καταπιεσμένοι που εξεγείρονται ενάντια στην εξουσία και τους υποστηρικτές της.

...ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΚΑΙΓΕΤΑΙ

